

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Θ'.

✱ ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ, 29 ΤΟΥ ΜΑΗ 1911 ✱

ΑΡΙΘΜΟΣ 438

Ένας λαός ύψώνεται άμα δείξη πώς δέ φοβήται την αλήθεια. — ΨΥΧΑΡΗΣ

Στό χυδαίονε μέσα, τόν καταπεσμένο
Άγριέθει ή ΔΙΝΑ, θύμα τραγικό.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΕΚΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ. Δεσδεμόνα.
» » Στό Διαμαντή Τσίρο τής «Έστίας».
ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ. Ό Ψυχάρης και «Τά δυό αδέρφια»
(τέλος).
ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ. Έθνικοί δλετήρες.
ΓΑΗΓΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΘΗΣ. Σ' έναν έργάτη.
ΑΓΓΕΛΟΣ ΡΩΜΑΙΟΣ. Νύχτες και νύχτες...
ΨΥΧΑΡΗΣ. Δυό φίλοι.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ — Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ — ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ —
Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

Πεθαίνουνε οί ΝΕΚΡΟΙ κ'οί ΖΩΝΤΑΝΟΙ σου
[ζούνε,

Δάμπουν και φέγγουνα χρυσά.
Χτύπαγε, χάλνα, πλάθε ώςπου νάναστηθούνε
Τά τρανά, τά γενναία και τά ήθικά.

Στό ταμπούρι σου στέκα πάντα άντρωιωμένα
Με τούς γενναίους σου μαζί.
Θωρώ στά βάθια χρυσοστέφανα πλεμένα.
Άκουσε! Η Νίκη, ή Δόξα σε καλεϊ.

Μόναχο

ΓΑΗΓΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΘΗΣ

Σ' ΕΝΑΝ ΕΡΓΑΤΗ

Σάν τί τραγούδι νά σου πώ, πώς νά σε ύμνήσω
ώς τώ ποθεί ή καρδιά!

Κάστρο έστησες γερό, παληκαρίσο,
Άπαρτο ταμπούρι τώ ΝΟΥΜΑ

Είμαι τώ έργο σου τρανό και τιμημένο
Όσο δέ στάθιχε ποτές.

Δόξες τώ γένος μας τάδικοπαθιμένο
Τόσες μαζί δέν είδε ταιριαστές.

Τόσα δέν είδε τεντωμένα άντρεία στήθια,
Τόση Σοφία κ' Όμορφιά,

Τόσον άγώνα δυνατό για τήν Άλήθεια,
Τόση άγια Ίδέα κ' Ιερή φωτιά.

Στό κάστρο σου τραγύρω μανιωμένο
Μουγγρίζουν, άλυχοδν οί όχτροί.

Η άσπίδα σου θερίο μπροστά τους βγαίνεις,
Η νίκη άτή της λές και στέκει εκεί.

Όρθόψηλη; φλόγα πατ' ή ματιά κ' αστράφτει!
Στό μετερίζι άγριεβροντας,

Η όργή σε χίλια στήθια φλογισμένα άνάφτει,
Με τόσους ήρώους πίσω σου, χυμζε.

Δίπλα στήν μπαντιέρα τών τρανώ μας στέκεις
Και τώ κοντάρι σου κουνεις,

Και χαλαστής και πλάστης νέα ζωή πλέκεις
Και τήν παλιά γκριμίζεις, καταλυσεις.

Σ' όμορφον κόσμο, ήθικόν, άνειρεμένο,
Δάμπει ή ΑΣΤΡΟΥΛΑ άστέρι άγνό,

ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ

Άφιερώνεται τού ΒΑ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ

Ό Γιώργος κ' ο Θανάσης είτανε φίλοι. Ζούσα-
νε στήν Αθήνα και έξερνε φραντζέλικα.

Οί δυό τόποι τού κόσμου όπου βρήκανε νά πο-
νε άπάνω στή φιλία τά πιό φίνα πράματα, και τά
πιό τρυφερά, τά πιό βαθιοψυχολογημένα, είναι ή
Έλλάδα και ή Γαλλία. Κανένας πούθενά δέν ξεπέ-
ρασε τώ Σταγυρίτη, πού ώστόσο, μ' όλη τή διαφορά
τήν άλογάριστη, δέν τού παραβήκε μήτε άχαμνά
μήτε άνεπέτυχα ο γέρος ο Montaigne. Είναι τού
Άριστοτέλη τώ περίφημο τώ βητό πώς έτερος...
αυτός ο φίλος έστιν (Ηθ. Νικ., Θ' δ' 10), κ'
άλλα χίλια πού βρίσκονται σ' όλα του τά έργα και
πού είναι μιά γλύκα μονάχη. Μισίστε όμως και
τούτα έδώ τού Μπορντελαίζου τά λουλούδια «Si
on me presse de dire pourquoi ie l'aymois, ie
sens que cela ne se peut exprimer, qu' en re-
spodant: Par ce que c' estoit luy, par ce que c'e-
stoit moy» (Montaigne, Essais, I, XXVII, Paris,
Lemevre, 1872, t. I, p. 234). Και όταν πέθανε
πιό ο φίλος ο αγαπημένος, ακούστε τί έμορφα πού
άναστενάξει: «Les plaisirs mesmes qui s' offrent
à moy, au lieu de me consoler, me redoublent le
regret de sa perte. Nous estions à moitié de tout:
il me semble que ie luy destobe sa part» (i. μ.,
σ. 242). Τώ δάκρι, πού ίσως κάποτες και νά τρέμη
στά ματέκλαδα τού Άριστοτέλη, μ' όλίγως νά φαί-
νεται, λάμπει στα μάτια τού Montaigne, φωτίζει με
φώς καινούργιο τή γραφή του και μ' άσ γλυκοδρέ-
χει τήν ψυχή.

Ό Γιώργος κ' ο Θανάσης νοιώθανε από Άρι-
στοτέλη και Montaigne έσο λιγώτερο παίρνει, νοιώ-